

K A R D I N A L O V A U S K R S N A P O R U K A

(Zagreb, 2004.)

1. Isusovo uskrsnuće dotiče svakoga čovjeka

Isusovo uskrsnuće tiče se svakoga čovjeka, svakoga vjernika, ali tiče se napose svih onih koji se nazivaju njegovim imenom, svih kršćana koji čine zajednicu Krista Uskrsloga. Isusovim je uskrsnućem prožet svatko tko je kršten u njegovo ime. Isus svojim uskrsnućem nije obnovio samo našu budućnost, našu vječnost. On je njime obnovio sav naš život, sve što jesmo, sve što činimo, sve što živimo. Isusovo uskrsnuće dotiče svakoga čovjeka. »To ne vrijedi samo za Kristove vjernike nego i za sve ljude dobre volje, u čijim srcima milost nevidljivo djeluje. A budući da je Krist umro za sve i jer je konačni čovjekov poziv zaista samo jedan, i to božanski, moramo čvrsto držati – kaže Drugi vatikanski koncil – da Duh Sveti pruža svima mogućnost da, na Bogu znan način budu pridruženi tome vazmenom otajstvu« (GS, 22). Naime, kako kaže Koncil, Krist potpuno otkriva čovjeka njemu samome te mu objavljuje uzvišenost ljudskoga poziva, jer se u Kristovu uskrsnuću razrješuje zagonetka boli i smrti koja nas izvan Evanđelja satire. Isusovo uskrsnuće naprosto dotiče sav svijet.

Poneseni Isusovim uskrsnućem, pozvani smo biti ne samo svjedoci, nego i proroci njegova uskrsnuća. Od onoga jutra kada je odvaljen kamen s Isusova groba, od onoga dana kada nam je darovano spoznati da je taj kamen odvaljen zbog svakoga od nas i zbog svih ljudi,

mi svoje ljudsko dostojanstvo potvrđujemo osobito time što više ne pristajemo na ono što nas umanjuje, čini manje ljudima i međusobno nas dijeli. Uskrs postaje naše određenje, mjera našega života, mjera naše osobnosti i ljudskosti.

Uistinu, suodgovorni smo za prepoznatljivost Isusova uskrsnuća u našoj svakodnevnici, u svim trenucima našega života. Pozvani smo da iz svih naših misli i riječi, iz svih naših djela izarava uskrsna snaga. O, kad bi i na našim licima i u svim našim postupcima postojano bilo prepoznatljivo da smo se odlučili za Isusovo uskrsnuće, da nas je Isus svojim uskrsnućem privukao k sebi. O, kad bismo ponovno otkrili nedjelju i Euharistiju kao slavlje s Kristom Uskrsnim. O, kad bi na našim misnim slavljima bila izraženija uskrsna radost, kad bismo u svim našim okupljanjima bili i zdušniji i gostoljubiviji i kad bi svatko tko među nas dođe mogao osjetiti ono što Isus i za sebe i za svakoga čovjeka pod nebom svim srcem želi: *K svojim dođe i njegovi ga primiše.*

2. Kršćanska nada nas ne prepušta pasivnosti

Apostol Pavao nas u Hvalospjevu ljubavi potiče da temeljne odrednice našega života budu vjera, nada i ljubav (usp. *1Kor 13*). Dostojno je da se Božjem obraćanju čovjeku odazovemo vjerom u njega, da se u nama i po nama susretnu ljudska i Božja nada, ljudska i Božja ljubav. Nemojmo odgađati puninu vremena. Ona se i za nas već dogodila. I nemojmo dopustiti da nam je išta zakrije, da nas išta udalji od nje. U tome je sav smisao našega života.

Krist, koji je naša nada, ne upućuje nas da svoju nadu zadržavamo za sebe. Jer nada se i ne može zadržati za sebe. On nas upućuje da je

dijelimo s drugima, da druge na nju potičemo. Njegova nada, naime, odnosi se na svakoga, treba postati dio svakoga čovjeka, svih naroda, bez ikakvih ograda.

Krist je naša nada. »Nada Europe je križ Kristov«, programatski kaže Ivan Pavao II., te nastavlja, »on je znak pomirbene ljubavi Božje prema nama ljudima, koja je nadvladala patnju i smrt« (Govor u Beču, 10. rujna 1983.). Pod geslom »Krist - nada Europe« nakon pripreme i plodonosne suradnje iz koje se tijekom proteklih nekoliko godina dogodilo mnoštvo susreta, molitava i promišljanja na nacionalnoj i međunacionalnoj razini, približavamo se »Hodočašću naroda«, prvom takve vrste u novijoj povijesti. Na hodočašću će se u vazmenom vremenu ove godine, dana 22. i 23. svibnja, u Marijanskom svetištu Mariazell, u programu Srednjoeuropskoga katoličkog dana, susresti vjernici iz osam srednjoeuropskih zemalja: Austrije, Bosne i Hercegovine, Češke, Hrvatske, Mađarske, Poljske, Slovačke i Slovenije.

Vjerujem da je ovo znakovito hodočašće, kakvo ne pamte novija vremena u Europi, potaknuto Duhom Svetim i da vodi prema vidljivom zajedništvu koje je sposobno progovoriti novim nadahnućima i novom snagom kršćanske Radosne vijesti. Stoga vas, draga braćo i sestre, a napose vas, draga mladeži, pozivam na sudjelovanje i na prepoznavanje velikih nakana Crkve: obnavljanje vjere, te promicanje opraštanja i pomirenja, solidarne ljubavi i zajedništva koje je sposobno biti kvasac novoga europskog društva koje neće biti zarobljeno sukobima i neslogama, nego prožeto vrednotama Evanđelja.

Danas naočigled brojnih protivljenja, prijetnja i izazova mi kršćani pozvani smo svoju nadu crpsti iz dubokih izvora naše vjere i svoje kršćanske baštine. Za nas izvor nade leži u Kristovu evanđelju. Naše kršćanstvo, naše katoličanstvo ne želi nas izdvojiti iz ovoga svijeta, nego

naprotiv, učiniti još odgovornijima za ovaj svijet, za svakoga čovjeka, za mnogostruke zadaće i izazove koje suvremeni svijet stavlja pred nas.

Božja nada nas ne prepušta čekanju, pasivnosti. Bog svojom nadom u nama želi probuditi zanos, potaknuti nas na odgovornost, posvijestiti nam da svoje ljudsko dostojanstvo ne možemo opravdati u djelomičnostima i podijeljenostima, nego samo u iskrenom predanju i vjerodostojnom življenju. Da bi Božja nada u nama bila živa, ne smijemo joj ništa od sebe uskratiti. Uskraćujući joj se, mi ćemo je obezvrijediti.

3. Srednjoeuropski katolički dan

Proslava Srednjoeuropskoga katoličkog dana na jedno mjesto dovodi različite narode, kulture i jezike koje vjera združuje u jedan Božji narod. Povezani vjerom u Krista Uskrslog koji živi u svojoj Crkvi, dijelimo put međusobnog približavanja i način življenja kršćanske vjere u sličnim okolnostima i tolikim izazovima, u ohrabrenjima zajedničkih korijena i hrabrih svjedočanstava onih koji su nam prethodili, u štovanju zajedničkih nam svetaca, čuvajući, ali ne zatvarajući se u povijesne, društvene i kulturološke posebnosti.

Isus je svojim uskrsnućem ukinuo sve granice među ljudima. Svojim podjelama čovjek se suprotstavlja njegovu uskrsnom djelovanju u svijetu. Naše granice ne govore o našem povjerenju u Boga, nego o našoj nesigurnosti, o našoj nespremnosti da za Boga i čovjeka živimo čitavim srcem. Europu i danas ne dijele samo zemljopisne granice, niti će građani u njoj, učinimo li ih prohodnijima, samime time biti povezaniiji. U Europi su i danas mnoge granice, a sve su posljedica nedostatka ljubavi, nedostatka duhovnosti, nedostatka poštivanja

čovjeka, nedostatka osjećaja za potrebe drugih, osobito onih najmanjih. Samo ćemo konkretnim djelima ljubavi svladati granice među ljudima, granice kojima se protivimo Bogu.

U zajedničkim poveznicama nezaobilazan je lik Bogorodice Marije. Privrženost i upućenost na Marijin primjer vjere rađa neugasivom nadom i daje pečat crkvenom i nacionalnom identitetu naroda Srednje Europe. Hrvatski vjernici se ističu žarom i ljubavlju prema hodočašćima u Gospina svetišta. Svetišta su dragocjena mjesta susretanja s Bogom i s ljudima. U Mariji prepoznajemo »početak boljega svijeta«, kako je to zapisano u svetištu na Trškome Vrh.

Marija nas okuplja svojom hrabrošću i cjelovitošću svoga predanja te nas potiče na odaziv Božjem pozivu. Okupljajući nas, ona nas upućuje k svomu Sinu, Isusu Kristu koji živi u svojoj Crkvi, Isusu Kristu – nadi našoj.